

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego **R. A.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S.
z dnia 30 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o przestępstwo z art. 231
§ 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 21 kwietnia 2016 r.,
na posiedzeniu w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w K.
z dnia 2 marca 2016 r.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

**wniosek uwzględnić i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w S.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi zażalenia R. A. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 30 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Prezesa Sądu Rejonowego w K. w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym o sygn. Kmp .../13 i działanie na szkodę R. A., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Na postanowienie to wniósł zażalenie pokrzywdzony, zaś właściwym do rozpoznania tego zażalenia sądem jest Sąd Rejonowy w K.

We wniosku sąd właściwy wskazał, że skoro odmowa wszczęcia śledztwa dotyczy domniemanych czynów Prezesa Sądu Rejonowego w K. popełnionych w

związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi, to rozpoznanie wniesionego zażalenia w tym Sądzie mogłoby wywołać subiektywne wrażenie braku warunków do bezstronnego orzekania. Wobec powyższej konstatacji, Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione zastosowanie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tego rodzaju sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w K. stanął w niej przed koniecznością rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa dotyczącego przestępstwa rzekomo popełnionego przez Prezesa tego Sądu. Z tego też względu, w ocenie Sądu Najwyższego ,pozostawienie tej sprawy do rozpoznania w sądzie właściwym do jej rozpoznania, według karnej ustawy procesowej, mogłoby wywołać, tak u pokrzywdzonego, jak i w odbiorze społecznym, wprawdzie subiektywne, ale – w tych warunkach – racjonalne, przekonanie o braku warunków do bezstronnego jej rozpoznania przez ten sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nie bez znaczenia – dla takiej oceny - jest przy tym i to, że z zasady tego rodzaju sprawy z uwagi na pełnioną przez rzekomego sprawcę funkcję publiczną Prezesa Sądu miejscowo właściwego, budzą szczególne zainteresowanie, co tym bardziej mogłoby upowszechniać, nie służące dobru wymiaru sprawiedliwości przekonanie o braku możliwości bezstronnego i obiektywnego rozpoznania tej sprawy w podległym temu Prezesowi administracyjnie sądzie. Zauważyć też należy, iż sama ta sytuacja może – jakkolwiek oczywiście – nie musi, wpływać na samą swobodę orzekania i rzetelnego rozpoznania sprawy. Wprawdzie prawdą jest to, że każdy sędzia swoim niezawisłym i rzetelnym działaniem może zasadność takich opinii skutecznie zweryfikować, niemniej jednak – przy zaistnieniu

określonych uwarunkowań faktycznych, takich jak te stwierdzone *in concreto* – nie można tylko dlatego – co do zasady – je ignorować przy rozpatrywaniu złożonego w trybie art. 37 k.p.k. wniosku i wyłącznie z tego powodu podważać ich istotność. Tego rodzaju spekulacje i domniemania z pewnością bowiem nie służą dobru wymiaru sprawiedliwości, w rozumieniu tegoż przepisu. Tym samym samoistnie przemawiają za potrzebą skorzystania z przewidzianej w nim instytucji.

W konsekwencji, okoliczności te, nawet przy zauważonym braku obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w K., prowadzą jednak do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, najlepiej zaś sąd położony poza okręgiem Sądu Apelacyjnego w [...], tj. Sąd Rejonowy w S.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc